

ΠΗΓΑΙΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Η συνάντησή μας με την τέχνη αποτελεί το κορυφαίο, συναρπαστικό γεγονός της ζωής μας, είτε το αναγνωρίζουμε είτε όχι, καθώς αποτελεί το δίαυλο της επικοινωνίας μας με ό,τι αναζητούμε πέραν από τον ανθρώπινο χρόνο και προκειμένου να ευτυχήσουμε, το κάλλος. Οι καλλιτέχνες <<μοιραία>> ευεργετημένοι μας οδηγούν με τις <<φωνές>> τους σε αυτό το ταξίδι της ζωής πέρα από την ζωή. Όλα όσα μοιάζουν να ορίζουν την ζωή συμπίεζονται αλλά και περιγράφονται επαρκώς, καθώς διασταυρώνονται, στο έργο τους, ο χρόνος -η διάρκεια- η στιγμή, ο χώρος -τα μεγέθη -το χάος, το φως -το σκοτάδι -η σκιά. Τα παράγωγα των συναντήσεων αυτών, ο ήχος -η κίνηση -το χρώμα, στοιχειοθετούν τις ψευδαισθήσεις μας τόσο ισχυρές και αναγκαίες για την επίγεια ζωή μας καθώς αντανακλούν το απόλυτο της ωραιότητας. Στην μαγευτική πορεία που διανύουν ο καλλιτέχνης (σέρνοντάς μας όλους του υπόλοιπους στο άρμα τους) τίποτα δεν έχει ειπωθεί για να επαναληφθεί, για αυτό κάθε οδός ή κάθε μονοπάτι έχει την δική του σημασία για το σύμπαν και είναι το ίδιο εξαιρετικό ως συμβάν.

Καθώς μελετάμε το έργο του εικαστικού κ. Βασίλη Σταύρου περιδιαβαίνουμε έναν πλήρη, μεστό, γεμάτο ορμή και ζεστασιά ανθρώπινο κόσμο, τόσο γνήσια ωραίο, φθαρτό και άφθαρτο που μας καθηλώνει. Αν κοιτάξουμε πέρα από τις <<συνομιλίες>> των τεχνικών, των υλικών, τις αναθεωρήσεις και τις επανατοποθετήσεις απέναντι στην εικόνα και στην μορφή της, την διαπραγμάτευση ενός θέματος εντός και εκτός αυτού, τους υπαινιγμούς και τις κραυγές, η παρουσία της δημιουργικής πορείας του κ. Σταύρου είναι τόσο δυναμική και κρυστάλλινη όσο η ροή ενός ποταμού εν τω μέσω ενός υπέροχου φυσικού τοπίου. Και όπως με τον ήχο του γάργαρου νερού έτσι και με την ομιλία του Βασίλη Σταύρου αντιμετωπίζει κανείς ένα λόγο πηγαίο και πλούσιο. Η πορεία αυτού του λόγου κατά την αναζήτηση της ευτυχίας όπως ορίστηκε παραπάνω, φαίνεται σταθερή και επίμονη.

Ο καλλιτέχνης είναι ένας μαχητής, ένας λάτρης της ζωής και του αγώνα που δύσκολα παραιτείται. Οι <<εικόνες>> του, οι διηγήσεις, εξαντλούν τα περιθώριά τους, τους τρόπους και τα μέσα και ανασυντίθενται. Σε όλη αυτή την διαδικασία υπάρχει μία αθώα ειλικρίνεια να καθαρίζει τα πάντα. Ο κ. Βασίλης Σταύρου όπως και το φυσικό κάλλος που λατρεύει και αναζητά, είναι φωτεινός και όπως επίσης κάθε γνήσιος εκφραστής του είδους, δέσμιος της φωτιάς, του πάθους που κρύβει το δυνατό φως.

Σίγουρα πρόκειται για μία καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία που δεν μπορεί να διαχωριστεί από την δυναμική αυτή του περιβάλλοντος, φυσικού και μη που γνωρίζει ο δημιουργός και επιβιώνει ακόμα στην ευρωπαϊκή Μεσόγειο και η οποία αν είχε χωρίς κραυγές, χρησιμοποιήσει ειδικά σύμβολα θα μπορούσε να ορίσει ότι τον 21ο αιώνα θα αναζητούσαμε και θα αποκαλούσαμε <<ελληνικότητα>> στην τέχνη.

2010. **Μαρία Μελέντη** ιστορικός τέχνης